

bliver baade bitter og ikke videre billig. Jeg ser ingen anden Udvej for Bryggerne end Ydmyghed overfor Kontrollen og Tiggeri overfor Overbestyrelsen for at faa disse Bøder saa smaa som muligt, sag at man ikke bliver helt ødelagt. — Man er vist ogsaa kommen ind paa et Forhold, som afføder en anden Ulempe, idet en Fuldmægtig eller en Bestyrer, som har Lyst til at give sin Principal en Bøte, simpelthen kun behøver at være lidt uforsigtig eller unøjagtig, saa faar Principalen Bøten, og muligvis faar Fuldmægtigen kun Halvdelen af Bøten. En Rædberkarl, som skal angive, hvor meget Øl der er uleveret, kan ved Uagtsomhed eller Ubilse opgive for lidt. Nu er det ganske vist, at den Slags Forretninger blive kontrollerede af Fuldmægtigen eller Bryggeren selv; ved mindre Bryggerier tale vi ikke om Fuldmægtige eller Bestyrere, der udretter som øjeblik Manden selv Arbejdet. Utsaa man søger at kontrollere det bedst mulige; det gør man ogsaa nu; forstikkes der noget Øl nu, mister man den Værdi, men er iøvrigt fri for videre Tiltale; men forstikkes der, efter at Øllet er blevet 10 Kr. dyrere, en Tønde Øl eller en mindre Jufstage, saa er Tabet ikke alene Øllet, men ogsaa Toldafgiften og denne aldeles urimelige Bøde, og hvor let er det ikke i et Bryggeri for de Folk, der fylde paa, tappe om, at forstikke en eller to Jufstager! Den, der selv har gjort det, kan ikke faa Andel i Bøden, for saa vidt det paavises — det behøver nu ikke altid at paavises — men en anden, hans gode Ven, kan angive dette Forhold, og han kan saa nyde Angiverens Løn.

Derfor det nu var nødvendigt at have noget saadant som foreslaaet her, ja saa maatte man jo finde sig i det, som man finder sig i saa mange Ting, der ere nødvendige; men jeg stønner ikke, at det paa nogen Maade er nødvendigt. Og derfor det ikke er nødvendigt at anvende dette Princip, saa burde man have holdt sig til det, man kender, og som ikke fordrer mere Tillid end almindeligt er. — Jeg skal iøvrigt ikke tale ret længe om denne Sag, da jeg jo allerede i Fjor forsøgte det samme Standpunkt, men paa Grund af min Stilling — jeg har en lang Virketid for mig; jeg har været næringsdrevende i 40 Aar; i 20 Aar har jeg brygget Øl og i 3 Aar Lagerøl — tror jeg vel at turde sige, at jeg ikke er ukendt med disse Forhold, maaske nok saa godt kendt med dem, som de, der have afsluttet Lovforslaget. Jeg vil derfor indstændig bede den højtærede Minister og det høje Ting om velvillig at tage mine Indsigelser under god Overvejelse. Jeg tror, som jeg

bemærkede, at det er en Kræftstade ved Lovforslaget, der uden Nødvendighed vil bringe mange Ubehageligheder frem over Bryggerne.

Jeg har en Gang set en Mand dressere en Hund, og det gjorde han derved, at han havde et Halsbaand paa den, jeg tror, det kaldes et Korahalsbaand. Det bestod af smaa Træklodser, besatte med Jærnpigge. Saa trak han i Snoren saaledes, at Hunden, naar den ikke lystrede hans mindste Bink, fik alle disse Jærnpigge ind i Halsen. Det var vel sagtens en ret god Metode til at faa denne Hund til at lystre. Nu stønner jeg, at der er megen Lighed mellem paa den ene Side Hunden og denne Mand og paa den anden Side Bryggeren og Kontrollen. Bryggeren er Hunden, og §§ 13 og 15 ere Halsbaandet med Piggene, § 18, denne Eftergivenhedsparagraf, kan maaske være Baandet, og Kontrolløren er Manden, som holder i Baandet. Bryggeren har faaet Lovens tvingende Magt, Halsbaandet, om sin Hals og veed, at det er besat med Pigge, ligesom han veed, at Kontrolløren kan trække i denne Snor ved hans mindste Uforsigtighed, ja, endog, at han skal trække i den. Det forekommer mig, at det er en uværdig Stilling for en dansk Statsborger at skulle indtage, og jeg priser mig lykkelig ved ikke at skulle være Hunden paa denne Maade.

Ved de sidste Balg til det høje Ting gif der ligesom en Parole om, at der skulde vælges flere næringsdrevende ind i det høje Ting. Det kunde jo aabenbart ikke være for at tilføre Tinget teoretiske og videnskabelige Kræfter. Jeg kan ikke stønne andet, end at Meningen dermed maatte være, at man ønskede at indpøde de herfra udgaende Love noget mere Praktik, saaledes at de bedre kunde falde sammen med de virkelige Forhold ude i Livet. Dette burde man nu tage en lille Smule Hensyn til, og jeg vilde prise mig lykkelig, dersom man vil skænke mine Udtalelser velvillig Opmærksomhed; kunde vi faa disse Bestemmelser forandrede, vil jeg være glad ved at have gjort nogen Rytte i dette Forhold. Vykkes det ikke, naa, saa har jeg for saa vidt min Sambittighed fri, som jeg har gjort min Bligt — maaske dog ikke saa ubefølg, som det først var min Agt, men af Hensyn til den højtærede Formands Hensigt og Forholdene i Folketinget anser jeg det ikke for rigtigt at forlænge Diskussionen, og jeg haaber, at det eventuelle Udvælg, som vil faa med denne Sag at gøre, vil tage disse Bemærkninger under gunstig Overvejelse.

Formanden: Jeg vil dog nødig, at de faa Ord, og den deri indeholdte Anthyd-